

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 250/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej TOMANÍČEK & PARTNERS, s. r. o., Sládkovičova 6, Žilina, proti rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky, oddelenia štátnej stavebnej správy č. s. OU-ZA-OVBP2-2019/029053-005/DAA z 31. júla 2019 a rozhodnutiu Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, sekcie výstavby č. 32575/2019/SV/96745 z 21. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. marca 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 3 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky, oddelenia štátnej stavebnej správy (ďalej len „okresný úrad“), ako aj rozhodnutím Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, sekcie výstavby (ďalej len „ministerstvo“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených napadnutých rozhodnutí vyplýva, že okresný úrad napadnutým rozhodnutím rozhodol o vyvlastnení pozemku vo vlastníctve sťažovateľky v prospech [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vyvlastniteľ“). Voči rozhodnutiu okresného úradu sa sťažovateľka odvolala a namietala, že jej pozemok bol vyvlastnený za nižšiu cenu, než susediace pozemky, k čomu vyvlastniteľ uviedol, že pozemky sa nachádzajú v rôznych katastrálnych územiach. O odvolaní sťažovateľky rozhodlo ministerstvo svojím napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie sťažovateľky zamietlo a potvrdilo napadnuté rozhodnutie okresného úradu.

II.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta najmä, že bola diskriminovaná voči ostatným vlastníkom susediacich pozemkov nižšou cenou za pozemok a že ako platca DPH bude musieť z vyplatenej sumy odvieť DPH, pričom iným vyvlastneným subjektom, ktoré nie sú platcami DPH, ostane vyplatená suma v plnej výške.

4. Sťažovateľka žiada od ústavného súdu konštatovanie porušenia ňou označených základných práv, pričom v petite neuvádza, čím mali byť porušené, a dá sa to dedukovať len z obsahu sťažnosti. Zároveň nielen v petite, ale celej ústavnej sťažnosti neuvádza, že žiada zrušenie napadnutých rozhodnutí a ich vrátenie na opätovné konanie. Od okresného úradu požaduje finančné zadostučinenie vo výške 1 306,97 eur, čo podľa nej predstavuje sumu, o ktorú bola ukrátená určením nižšej ceny vyvlastneného pozemku. Zároveň žiada od okresného úradu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

III.

5. Sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Ústavný súd konštatuje, že ministerstvo v napadnutom rozhodnutí sťažovateľku poučilo, že jeho napadnuté rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa Správneho súdneho poriadku.

7. Podľa citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľka nevyčerpala všetky právne prostriedky, ktoré sú právnym poriadkom určené na ochranu jej základných práv a slobôd. Z uvedeného vyplýva, že pojmovým znakom inštitútu ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, ktorá sa po formálnej stránke prejavuje v požiadavke na vyčerpanie všetkých poskytovaných procesných prostriedkov určených na ochranu práv sťažovateľky ešte pred samotným podaním ústavnej sťažnosti a po stránke materiálnej v požiadavke, aby ústavný súd poskytoval ochranu ústavne zaručeným základným právam a slobodám až v prípade, keď ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť.

8. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľka nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinná postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľkou ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovateľka vyčerpala všetky jej dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešná, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011,

III. ÚS 703/2017), a to pri zachovaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (Zvolský, Zvolská v. Česká republika).

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Ako už bolo naznačené, podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie sťažovateľke právny poriadok priznáva.

10. V prípade ústavnej sťažnosti tvoriacej predmet konania ústavný súd po dôslednom posúdení jej odôvodnenia konštatuje, že keďže sťažovateľka napáda rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu, bolo v rámci súdneho prieskumu možné sa správnou žalobou obrátiť na príslušný krajský súd a následne, ak to zákon umožní, podať kasačnú sťažnosť na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Sťažovateľka sa však obrátila priamo na ústavný súd, čím znemožnila všeobecným súdom sa jej vecou zaoberať.

11. Z podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka správnu žalobu ani kasačnú sťažnosť nepodala, čo na dopyt ústavného súdu potvrdil aj Krajský súd v Žiline, čím nevyčerpala všetky prostriedky nápravy, ktoré právny poriadok na ochranu jej základných práv priznáva.

12. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť, v dôsledku čoho už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších sťažovateľkou uplatnených návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu